

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΕΤΑΦΗΣΑΝ ΖΩΝΤΑΝΟΙ

Τό νά ταφή κανείς ζωντανός, είνε ασφαλώς τό τρομερώτερο, τό πιο άφάνταστο δυστύχημα πού μπορεί νά συμβή σ' έναν άνθρωπο. Και όμως τό δυστύχημα αυτό συμβαίνει συχνά, πολύ συχνά. Τά όρια πού χωρίζουν τή ζωή από τό θάνατο είνε πολύ άμφιβόλα και άκαθόριστα. Κανείς δέν ξέρει πού άρχίζει τό ένα και πού τελειώνει τό άλλο. Έξ' άλλου, υπάρχουν και περιπτώσεις λιποθυμιών κατά τις όποιες παύει κάθε έκδηλως ζωής στον άνθρωπο και κατά τις όποιες αυτός φαινεται σά νεκρός. Παραδείγματα ανθρώπων πού έτάφησαν χωρίς νά έχουν πεθάνει υπάρχουν άπειρα, από τά όποια θ' αναφέρουμε έτώ μερικά.

Πρό έτών, σέ μία πόλι της 'Αμερικής, κοντά στη Βαλτιμόρη, ή σύζυγος ενός διακεκριμένου πολίτου—διασηπούς νομομαθούς και μέλους του Κογκρέσου—προσεβλήθη έξαφά από μία άνεξηγήτη άρρώστεια, ή όποια έκανε τους γιατρούς νά τή χάσουν. Άφού έπι έφ'αυτής ήμερες, ή δυστυχήμενη γυναίκα βασανίστηκε φρικτά, στο τέλος πέθανε ή μάλλον υπέθεσαν πως πέθανε. Έξ' άλλου δέν υπήρχε κανείς λόγος γιά νά μή τό υποθέσουν αυτό. Τό σώμα της παρουσίαζε όλα τά συνήθιστα φαινόμενα του θανάτου. Τά χείλη της είχαν τή λευκότητα του μαρμαριού. Τά μάτια της ήταν κλειστά. Είχε παύσει. Οι κάλιοι της είχαν πάψει νά χτυπούν. Οι συγγενείς της έβράχτησαν ως τόσο τρεις ήμερες τό σώμα της στο σπίτι χωρίς νά τό ένταφιάσουν. Στο διάστημα αυτό άπέκτησε μία έντελώς νεκρική άσχημία. Έβράστηκαν τότε νά τό θάψουν, φοβούμενοι μήπως άρχίσει ή άπουσύνθεσις. Τό έτοιμάθησαν μέσα

Τρομακτικές άφηγήσεις από τή μελέτη του μεγάλου 'Αμερικανού ποιητού 'Εδγας Ποε: 'Η πρόβλεψή ταφή.

λόγους, ό όποιος παρά τό γάμο της με τόν τροπεζίτη εξακολουθούσε νά την άγαπά πάντοτε, έγκατέλειπε, γεμάτος άπελπισία, τό Παρίσι και έβριξε στη μακρινή έπατρία, όπου άναπαύσαν ή ώρεία του με τήν ρομανική πρόθεση νά τή ξεθάξη και νά κοψη τά μαλλιά της γιά νά τή κρατήσει ως ένθωμα. Έβγαψε τίλος στο νεκροταφείο. Και τήν νύχτα, τά μεσάνυχτα, ξεσκαψε τόν τάφο, έβγαλε άπο μέσα τόν φέρετρο, τό άνοιξε κι' άρχισε νά κόβη τά μαλλιά της νεκρής, διαν άναψα, σιάθηκε περίτρωμος βλέποντας νά μισανόγουν τά μάτια της πολυαγαπημένης του.

Άφού συνήλθε από τόν τρόμο του άρχισε νά τή χοιδέη και ή θοάπειες του κατορθώσαν νά τήν ξυπνήσουν από τό λίθωργο, τόν όποιο οι γιατροί είχαν έκλάβει ως θάνατο. Τότε με μία τρελή ήσυχία, τήν πήρε στά χείρα του και τήν μετέφερε στήν κατοικία του στο χωριό. Έκει χρησιμοποιήσαν διάφορα φάρμακα, κατώρθωσε νά τή ξαναφέρη έντελώς στη ζωή. Τότε έκείνη άναγνώρισε τόν σωτήρα της και έμεινε μαζί του, ως ότου άρχισε ν' άναίτη τις δυσνομίες της. Μά και τότε δέν τής έκανεν πειρά ή καρδιά νά τόν αφήσει και νά ξαναγορησι κοντά στον κτηνώδη σύζυγόν της. Άπέκρυψε λοιπόν τή νεκροσύντασι της και έβγαγε μαζί με τόν φίλο της στήν 'Αμερική. Μετά έίκοσι χρόνια, ξαναγύρισαν πάλι στη Γαλλία με τήν πεποίθησι ότι σι τό διάστημα αυτό είχαν άλλαξει τόσο τά χαρακτηριστικά της γυναίκας, ώστε νά μή μπόρουν πιά νά τήν άναγνώρισουν οι παλιοί της φίλοι. Μά γελούσαν, γιατί τήν πρώτη φορά πού συναν ήθσαν τυχαίως με τό Ρενέλ, τό σύζυγόν της, έκείνος τήν άναγνώρισε κι' έτήρησε νά τόν άκολουθήσει στο σπίτι του. Εκείνη άνήχησε. Έγινε τότε δίκη, κατά τήν όποία τό δικαστήριο, λόγω τού έξαιρετικού τών περιστάσεων άνεγνώρισε τό δικαίωμα τού φίλου ως άνώτερο από τό δικαίωμα τού συζύγου.

'Η 'Χειρουργική 'Εφημερίς' της Λειψίας, άναφέρει κάποιο άνάλογο περιστατικό, αληθινά τρομερό.

'Ενας άξιωματικός του περιβολικού, ή γιγαντιαίο άνάστημα και με αδερφένα ύψους, έπεσε κάποτε από τό όλογο του και χτύπησε τόσο δυνατά στο κεφάλι ώστε περιέτλησε σέ κάποιασ αιμοσθίσις. Τό γρανίο του είχε διαρραγή έλαφρά, μά δέν ύληρχε κανείς άμεσος κίνδυνος. Τού έκανον άμέσως έγχείρισή με τό κεφαλοτμήσαν. Τού έκανον άμέσως άφαίμαξη και κατέρψαν σ' όλα τά μέσα πού χρησιμοποιούσαν σέ παρόμοιες περιπτώσεις, μά χωρίς κανένα άποτέλεσμα. 'Η άναίσθησις του άξιωματικού μεγάλως όλοένα, ως πού στο τέλος τόν νόμισαν γιά νεκρό. Έπειδή έκανε μεγάλη έστειη και φρόντουσαν τήν άπουσύνθεσι βιάστηκαν και τόν έθαψαν σ' ένα δημόσιο νεκροταφείο. 'Η κηδεία έγινε ήμερα Πέμπτη. Τήν έρχόμενη Κυριακή είχε συγκεντρωθή, όπως συνήθος, στο νεκροταφείο μεγάλος άριθμος έπισκεπτών. Κατά τό μεσημέρι, όλοι τους άκουσαν γεμάτος περιέργεια, κάποιο χωρικό νά τους λέει, ότι, καθώς είχε καθήσόν στον τάφο τού άξιωματικού, έννοιως καθαρά κάποιο σόλημα τού έδάφους σάν κάποιος νά χτυπούσαν από κάτω. Στην άρχή δέν έδωσαν και μεγάλη σημασία σ' αυτά λεγόμενα τού ανθρώπου αυτού. Μά ό όλοφάνερος τρόμος του και ή έπιμονή με τήν όποία ύπεστηρίζε τά λόγια του, τότε έκαναν στο τέλος νά τά πιστέψουν. Προηθεύτηκαν γρήγορα άείνας και έξέσκαψαν τόν τάφο. Όταν άνοιξαν τό φέρετρο, είδαν τό πρόσωπο τού άξιωματικού νά έχη όλη τήν έκφραση ενός νεκρού. Μά ό δυστυχής ήταν άνασφακμένος λίγο στο φέρετρο, τού όποιου πούς έφερε ύστερ' από πόσες άγωνιώδεις προσπάθειες, είχε κατορθώσει νά μισοσηκώσει τό σκέλεσμά!

Τόν μετέφεραν άμέσως σ' ένα γειτονικό νοσοκομείο, όπου έξηκριβώθη ότι ήσαν ζωντανός, άν και είχε πάθει από άσφραξία. 'Υστερ' από μερικές ώρες τέλος ξαναγύρισε στη ζωή, άναγνώρισε τους φίλους του και τούς μιλούσε γιά τις στιγμές της υπεράτης άγονίας πού είχε νοιώσει ζωντανός μέσα στον τάφο του.

Κατά τό 1835 πάλι, κάποιος κ. 'Εδουάρδος Στάλφενον πέθανε φαινόμενικώς λίγο από τυφοειδή πυρετό, συνοδευόμενο άπό έξαιρετικά συμπτώματα πού είχαν προκαλέσει, τήν περιέργεια των γιατρών, οι όποιοι τόν έθεράπευαν κι' οι όποιοι, μετά τό θάνατό του, έξήτησαν από τους συγγενείς τού πτώμα του γιά νά πειραματισθούν επ' αυτού. Μά οι συγγενείς άνήχησαν νά τό δώσουν. Τότε οι γιατροί άποφάσισαν νά κλέψουν τό πτώμα κι' άνέθεσαν τή δουλειά αυτή σέ μία από τις άναθήματα 'Βταιριές 'Εκταφιαστών του

στο οικογενειακό μνημείο και έπί τρία χρόνια, κανείς δέν έπήγε ν' άνοιξη τήν πόρτα του. Μετά τό τέλος των τριών αυτών χρόνων, άνοιξαν τό μνημείο γιά νά βάλουν μέσα μία σαρκοφάγο. 'Ω! τι τρομερή ήταν ή άποκάλυψη μπρός στήν όποία βρέθηκε τότε ό σύζυγος της νεκρής, ό όποιος άνοιξε μόνος του τήν πόρτα! 'Ενα πράγμα μακρú, ντυμένο σά ό δόλιευκα, έπεσε έμεσως με πάταγο στην άγκαλιά του... 'Ηταν ό σκελετός της γυναίκας του τυλιγμένος μέσα στο σάβανο της πού ήταν άνέσφατο άκόμα!

Άμέσως, από διάφορες λεπτομέρειες, έξηκριβώθη ότι ή ύποτιθεμένη νεκρή είχε άναστηθή δυό μέρες μετά τόν ένταφιασμό της. 'Υστερ' από υπεράνθρωπες προσπάθειες πού ή δυστυχήμενη είχε κάνει μέσα στο φέρετρο της είχε κατορθώσει νά τό ρίξη κάτω από τό έξώφυλλο, όπου ήταν τοποθετημένο. Πέφτοντας έκείνη κάτω έσπασε κι' έτσι ή σύζυγος τού νομομαθούς κατορθώσε νά έλευθερωθή. Μία λάμπα με λάδι, πού είχε άφραθή τυχαίως μέσα στο μνημείο βρέθηκε άδειανή. Στο πιο ψηλό σκαλοπατι της σκάλας, από τήν όποιαν κ' έβριταν κανείς στο φρικτόδες έκείνο μέρος, βρέθηκε ένα μεγάλο κομμάτι τού φερέτρου τό τό όποιο, φαινεται, ή δυστυχήμενη γυναίκα προσπαθούσε νά τραβήξη τήν προσοχή των φυλάκων τού νεκροταφείου ν, χτυπούτας μ' αυτό τή σιδερένια πόρτα τού μνημείου της. Είπε δε πιθανόν, ότι καθώς καταγιότανε σ' αυτή τήν άσχημία, λιποθύμησε ή πέθανε, από τό φόβο της. Καθώς όμως έπερατε τό σάβανό της γαντζώθηκε από κάποια αυδερείνα προέεξη τής πόρτας. Έκει έμεινε και σάπισε όλόκληρη ως τήν ήμερα πού ό σύζυγος άνοίγεινός τό νεκροτάφιο βρήκε τό σκελετό.

Κατά τό 18... συνέβη στη Γαλλία μία περίπτωσις ένταφιασμού ανθρώπου ζωντανού, υπό περιστάσεις, ή όποιες άποδεικνύουν ότι ή πραγματικότητα περιέχει πο λές φορές τή φαντασία. 'Ηρωϊς της ιστορίας αυτής ήσαν κάποια δεσποινίς Βικτωρίνη Λαφουραντέ, νέα από εύγενή οικογένεια, πολύ πλοισία και έκτάκτως ώραία. Μεταξύ των πολλών μνηστήρων της νέας αυτής ήσαν και κάποιος Βουλιέν Μπουσού, φτωχός, λόγιος και δημοφιλής από τό Παρίσι. Τό ταλέντο του και ή άφοσιώσις του προς αυτήν είχαν συνηλώσει τήν νέα, ή όποια φανόταν νά νοιώθη γι' αυτόν άληθινως έρωτα. Μά ή οικογενειακές της παραδόσεις, τή έκαναν στο τέλος νά τόν άπομακρύνη, γιά νά παντρευτή κάποιον κύριον Ρενέλ, τροπεζίτη και διπλωμάτη. Μόλις όμως παντρεύτηκαν, αυτός ό κύριος άρχισε νά τήν παραμελή ή μάλλον νά τή μεταχειρίζεται κτηνωδώς. Άφού πέρισε έτσι μαζί του μερικά δυστυχήμενα χρόνια, ή νέα έπέθανε—ή μάλλον έφάνηκε πού πέθανε. Τήν έθαψαν—όχι σέ μνημείο, μά σ' ένα λάκαο—στο χωριό όπου είχε γεννηθή. Μόλις έμαθε τό θάνατό της ό νεκρός

ΕΝΑΣ ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

ΤΟ ΦΕΙΔΙ ΚΙ' Ο ΚΑΒΟΥΡΑΣ

Όταν άρχισε ή πολιορκία τής Τριπόλεως, ό Κολοκοτρώνης διηγήθηκε στους στρατιώτες του τόν παρακάτω μύθο :

— «Τό φειδί κι' ό κάβουρας πιάστηκαν άγρια και μανιασμένα μεταξύ τους. Χιμ'εί λοιπόν ό κάβουρας, δαγκώνει τό φειδί κοντά στό λαμό και τό κρατάει έτσι σφιχτά πολλή ώρα, ώς πού νά φοφήση. Μά και τό φειδί, κουλουράζεται γύρω στόν κάβουρα και τόν σφίγγει τόσο δυνατά, ώ; πού τού βιάζει τό έπάνω καυκάλο του, τό όποίο ό άνθρωποι ονομαζουν «ενουτουόνα». Έτσι τό φειδί, τρώει τόν κάβουρα. Για νά πάρουν λοιπόν τήν έχθρα μεταξύ τους τά δύο αυτά πλάσματα τού καλού Θεού άποφάσισαν νά γίνουν φίλοι και κουμπάροι και έγιναν. Άπό τότε λοιπόν περπατούσαν πάντα μαζί. Μία μέρα έφυγε νά νυχτώσουν κοντά στην τρύπα τού φειδιού. Τό φειδί έπιβουλο στη φίλια του συλλογίστηκε τότε νά θανατώη τόν κάβουρα. Άφου λοιπόν μπήκαν στη φωλιά ή νά ξενοχτίσουν, όριχκε πάνω στόν κάβουρα, κουλουράστηκε γύρω του, κι' άρχισε νά τόν σφίγγει δυνατά! 'Ο δούτιχος; ό κάβουρας πάλαψε νά ξεφύγη, δέν μπόρεσε και στεργά γόρος κι' έπεσε τό φειδί :

— «Κουμπάρε, μή μέ σφίγγεις τόσο πολύ, γιατί μέ θανατώνεις!...»

Τό φειδί τού άποκρίθηκε :

— «Ναιφούμαι, κουμπάρε, δέν τό κάνω έσπετίηδες...» κι' έξακολούθησε νά τόν σφίγγη. Βλέποντας ό κάβουρας ότι δέν γλυτώνει, προσποιήθηκε ότι έχει ένα μυστικό νά πη τό φειδί, ένα μυστικό πού θα τού ήτανε πολύ ώφέλιμο. Τό φειδί τό πίστεψε.

— «Γιά νά μή μάς άκούση κανένας; άλλος, τού λέει ό κάβουρας, πλησίασε τό κεφάλι σου στό στόμα μου νά σοψ πώ τό μυστικό...»

Τό φειδί, χωρίς καμμία ύποψια, πλησίασε κι' ό κάβουρας, χριά! τό δάγκωσε τό κεφάλι και τό θανάτωσε!...

Έπειτα ό κάβουρας τό έσπρε έξω από τήν τρύπα του κι' άφου τό έξέλεισε ίσα άπάνω στη γη, τού ελεπε :

— «Αί! κουμπάρε μου, άν δέν ελιχε τήν κακή συνήθεια νά κουλουράζεσαι, άν ήσουν έτσι ίσως όπες είσαι τώρα, κι' άν δέν έβλεπες ονειράτα, δέν θα πέθανες μ' αυτό τόν τρόπο!...»

Όταν τελείωσε ό Κολοκοτρώνης τόν μύθο τού ένα παλληκάρη τόν ρώτησε τί θέλει νά πη.

— Νά βρε, τού άπάντησε ό Κολοκοτρώνης, τό φειδί εινε οι έχθροι μας και ό κάβουρας, έμεις οι Έλληνες...

Λονδίνου. Πράγματι τήν τρίτη νύχτα, μετά τήν κηδεία, τό πτώμα ξεθάφτηκε από τή γη όπου ήταν χωμένο σε όχτω ποδών βάθος και μεταφέρθη στό θάλαμο τών χειρουργών μιας ίδιωικής κλινική;

Έκει οι γιατροί άρχισαν τούς πειραματισμούς των. Στην όρχή τού έκαναν μία ένεση, μά βλέποντας τήν φρεσκάδα και τήν καλή κατάσταση τών οργάνων του, σκέπτησαν νά τού κάνουν ηλεκτρισμό. Άπ' τά πειράματα όμως αυτά δέν προέκυψε τίποτε τό έκτακτο, έκτός από μερικούς σπασμούς; πού έμοιαζαν μέ φυσικούς, μά στους όποιους δέν έδωσαν σημασία.

Κόντατε παιά νά χροάξη, όταν οι γιατροί σκέφθηκαν νά τραχίσουν τό πτώμα και ν' άρχίσουν τήν άνατομία. Μά έκείνη τή στιγμή κάποιος νέος έπιστήμων, θέλοντας νά ύποστηρίξη κάποια άποψη του, ελεπε νά συνδέσουν τήν ηλεκτρική συστολία μ' έναν άπό τούς θαλαμικούς μυόνες τού σώματος. Χάραξαν τότε μία βαθιά τμήση στις σάρκες του τήν οποία έθεσαν σ' έπικουινωμία μ' ένα ηλεκτρικό σύρμα. Άέαφνα τότε, ό ύποκείμενος νεκρός, μέ μία άπότομη κίνηση, σηκώθηκε άπ' τό τραπέζι του και προχώρησε ώς τή μέση τού διαστήτου. Έβριζε μερικες ματιές γεμάτες άπειρη όδύνη γύρω του και κατόπιν άρχισε νά μιλάη. Τά λόγια του ήσαν ακατάληπτα. 'Υστερ' άπ' αυτά ξανάπεσε βαρως στό πάτωμα.

Γιά μερικά λεπτά, ό τρόμος ελιχε παραλύσει τούς γιατρούς. Μά τό βλεπον τής περιστάσεως τούς ξανάδωσε γήγρονη τήν έτοιμότητα τού πνεύματος. Κατάλαβαν άπό ό κ. Στάλιετον, ήταν ζωντανός, άν και λιποθυμισμένος. Και οι άτιμοί τού αϊθέρος τόν όπολον τού έβαλαν στη μνήη, τόν ξανάερξαν στη ζωή και πολύ γήγορα άνέκτησε όλες του τις δυνάμεις.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ

Ό Μ. Πέτρος στό Παρίσι. — «Χά τήν έκαίχη!...» 'Η γνώμη του για τούς δικηγόρους. Ό σοφός Σαχίνης. «Φυλάγεστε άπό τούς Έλληνες!...» Σί κλέφτες και ή Άστυνομία. Τί εινε ό θάνατος...

Όταν ό Μέγας Πέτρος τής Ρωσίας, πήγε στό Παρίσι, κάποιος τόν έρώτησε, πώς τού φαινόταν ή πρωτεύουσα τής Γαλλίας. — «Ν' ειχα ένα μά τέτοια πρωτεύουσα, άπάντησε, θα βαζόμου νά τήν κάψω, για νά μή μου άπορροφήη τό ύπόλοιπο μέρος τής Αυτοκρατορίας μου!...»

Όταν ό Μ. Πέτρος πήγε στό Λονδίνο, τού έγινε μεγάλη ύποδοχή στό Ούεστμίνστερ.

Μεταξύ τών άλλων ποδθε έκει τού έκαμε έντύπωση ένα μεγάλο γερουπ άνθρωπον, πού στεκόντουσαν σε διακεκριμένη θέση και φορούσαν όλοι τά ίδια φορέματα.

- Τί εινε αυτοί; ήρώτησε.
— Δικηγόροι.
— Δικηγόροι! Και τί τούς θέλετε τόσο; πολλούς;
— Πολλοί σάς φαίνονται;
— Πολλοί λέει!... Έγώ δύο εγω στην Πετρούπολι και σκέπτομαι όταν γυρίσω νά κερμάσω τόν ένα!...

Μία φορά παρουσιάσθηκε έμπρός στόν Μεγάλο Πέτρο, ένας Έλληνας Σαχίνης όνόματι και τού ελεπε πώς εινε μεγάλος σοφός και διαβασμένος, και ότι μπορεί νά τού δίνη συμβουλές, άν τόν έπερνε στα Άνάκτορά του για σύμβουλο, πώς τά πράγματα τής Αυτοκρατορίας θα έπληθαιναν έτσι θαυμασία και πως κι' αυτός ό ίδιος θα γενότανε ένας κορομακουσμένος Αυτοκράτορας.

- Έλληνας είπες πως είσαι; τόν ρώτησε τότε ό Μ. Πέτρος.
— Έλληνας, Κρατιοτάτε.

Και διέταξε άμέσως νά τού δώσουν δύο πολυτελείς ένδυμασιές, μά όραία γούνα βορεά και πολύτιμη, νά τόν περιπορηδου και νά έτοιμάσουν δύο σακκούλες μέ χρυσά νομίσματα.

Διέταξε άκόμα νά έτοιμασθη κ' ένα καλό αυτοκρατορικό άμάξι. Κι' όταν όλα ήσαν έτοιμα, πήρε τόν Σαχίνη, τόν έντυσε μέ τά πλούσια φορέματα, τοιδόσε τά χρημάτα και τόν διέταξε ν' άνεβη άπάνω στό άμάξι. Έπειτα διέταξε τόν άμαξά νά τόν πάη έξω από τά όνορα τής Ρωσίας και έκει νά τόν άφίξη. Συγχρόνος δέ ειδοποίησε νά έκδοθη διαταγή, δυνάμει τής οποίας ούδ'όποιος νά έκτραπή στόν Έλληνα αυτόν, νά παήση τό πέδι του στη Ρωσία. Τού συστήσε όμως νά τού γράφη άπό τήν Έλλάδα σφινά τή γνώμη του, για κάθε ζήτημα τής Αυτοκρατορίας πού θα μάθαινε. Όλοι έβελπλάγησαν μ' αυτά και περισσότερο ό κακόμοιρος ό Σαχίνης. Κανεις όμως δέν έτόλμησε νά ρωτήση τόν Αυτοκράτορα για τί έδόθη ή παράξενη αυτή διαταγή.

Πέρασε πολλές καιρες. Μία μέρα πούγνε λόγος για τόν Σαχίνη, ό Μενάλος Πέτρος, ελεπε, έπί τέλους στους αυλικούς του :

- Άπορείτε, γιατί τόν γέμισα δώρα και τόν έδωξα άπ' τή Ρωσία τόν άνθρωπο αυτό;
— Ναι, Μεγαλειότατε.

— Άκούστε λοιπόν, νά μάθετε ένα πρῶγμα. Τους Έλληνες καλύερα νά τούς διαβάξη και νά εινε μακρυά, πού νά τούς βάλξη στη Διοίκηση τού Κράτους! Εινε ικανοί νά σοψ διαλύσουν όλη τή Ρωσία άπ' έξη μήνες!...

Ό σοφός Σαχίνης όμως, θα πέθανε χωρίς νά μάθη ποτέ, γιατι αυτή ή παράξενη διαγωγή τού Μεγάλου Πέτρου άπέναντί του, ***

Άλλη μία φορά ό Μέγας Πέτρος έλεγε. — Δέν εινε περιεργό τό πώς ύπάρχουν κλέφτες, άλλα τό πώς ύπάρχει... Άστυνομία! ***

Άλλη μία φορά γινότανε συζήτησης ένώπιόν του περι ζωής και θανάτου. Όλοι συμφωνούσαν πώς; ό θάνατος εινε κατι τ' τρομερό.

- Ό Μέγας Πέτρος άκουγε προσεκτικός, και όλοι νόμιζαν ότι ένεκολλούτο τούς σοφούς έκείνους λόγους.
— Και ή γνώμη σας θα εινε ή ίδια, Μεγαλειότατε; τόν ρώτησε ένας άπό τούς αυλικούς του.
— Περι ποιου ζητήματος; ρώτησε αυτός.
— Περι ζωής και θανάτου.
Ό Μέγας Πέτρος έκαμε τότε μία άπό έκείνες τις τρομώδεις γορημάτες και άπήνησε :
— Όλα τά όθλια πράγματα τής ζωής, έξαφανίζονται διά τού θανάτου!